

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu: **G., s.r.o., so sídlom v S.**, zastúpený advokátom: **JUDr. E. K., so sídlom v K.**, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Nová ul. 13, Banská Bystrica**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/10061-54780/2008/999518-r zo dňa 01. júla 2008, o odvolaní oboch účastníkov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/67/2008-38 zo dňa 04. februára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu Košiciach zo dňa 04. februára 2009 č. k. 7S/67/2008-38 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 71,78 Eur na účet právneho zástupcu JUDr. E. K. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 2 písm. c/ občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/223/10061-54780/2008/999518-r zo dňa 01. júla 2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Spišská Nová Ves č. 732/230/13920/08/BUR zo dňa 17. apríla 2008 a zamietol odvolanie žalobcu, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 269,13 Eura na účet právneho zástupcu do troch dní.

Pri svojom rozhodovaní krajský súd vychádzal z ustanovení § 2 ods. 6 a § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o správe daní“), ako aj z § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej aj „OBZ“, keď podľa názoru krajského súdu sa správca dane pri dokazovaní sústredil iba na rozsah zmlúv o dielo, pričom mal zisťovať aj u jednotlivých živnostníkov skutočnú vôľu, pre aký druh pracovnej činnosti na základe uzatvorenej zmluvy majú predmet zmluvy vykonať. Krajský súd zastal názor, že v dokazovaní mal správca dane možnosť opýtať sa jednotlivých živnostníkov, či by uzatvorili závislú, teda opakujúcu sa činnosť v prospech žalobcu za tých podmienok, ktoré by iné zmluvy (napr. príkazná zmluva alebo akákoľvek iná) umožňovali vstúpiť so žalobcom do obchodno-právneho vzťahu, alebo len do pracovnoprávneho vzťahu a či by za iných okolností uzatvorili takýto kontrakt. Za týchto okolností správca dane nedostatočne a neúplne vyhodnotil prejav vôle aj druhej zmluvnej strany, teda na strane živnostníkov, či naozaj v danom prípade išlo o obchodno - právny vzťah, prípadne, či títo živnostníci mali úmysel uzatvoriť pracovnoprávny vzťah, bez ohľadu na to, ako bola zmluva nazvaná.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktorá spočívala v zaplatenom súdnom poplatku 2.000,- Sk (66,38 Eura), z odmeny za zastupovanie advokátom za prevzatie veci a podanie žaloby na súd 1.465,- Sk x 2, náhrada paušálu po 191,- Sk x 2, v prepočte na Euro = 109,94 eura a za účasť na pojednávaní konanom dňa 04.02.2009 v sume 53,49 Eura, plus paušál 6,95 Eura, ďalej daň 19% DPH z celej odmeny advokáta, t. j. 170,38 Eura + 32,37 Eura, spolu náhrada trov konania predstavuje sumu 269,13 Eura s poukazom na § 11 ods. 1,

§ 15 písm. a/ a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný ako aj žalobca.

Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci majúc za to, že krajský súd posúdil vec po právnej stránke nesprávne. Domáhal sa preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že dôkazný materiál zabezpečený správcom dane (je obsahom spisu a je vymenovaný vo vyjadrení k žalobe) dostatočne preukazuje, že činnosť, ktorú živnostníci vykonávali pre žalobcu na základe zmlúv o dielo, má charakter závislej činnosti v zmysle § 5 ods. 1 písm. a/ z. č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“) a nie podnikateľskej činnosti v zmysle § 536 a ďalších OBZ. Poukázal na to, že správca dane nevychádzal iba z paušálneho posúdenia jednotlivých pojmov obsiahnutých v zmluve a nemal v úmysle nahrádzať úvahu živnostníkov akú formu právneho vzťahu chceli uzatvoriť, ale posudzoval reálne správanie sa daňového subjektu ako aj živnostníkov v konkrétnom právnom vzťahu v tom zmysle, či toto správanie naplnilo základné znaky zmluvy o dielo v zmysle § 536 OBZ. Takýto postup správcu dane je podľa žalovaného v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a tiež nie je v rozpore s § 266 ods. 1 OBZ, ktoré právne predpisy súd v rozsudku cituje. Uviedol, že dôkazný materiál zabezpečený správcom dane v daňovom konaní, obsah zmlúv o dielo, ak aj reálne správanie sa živnostníkov poukazujú na to, že títo neprejavili vôľu (úmysel) vykonať určité dielo v rámci obchodno - právneho vzťahu, ale v ich prípade sú splnené podmienky kladené na závislú činnosť, ktorá napĺňa znaky pracovnoprávneho vzťahu. Na túto skutočnosť by nemalo vplyv ani prípadné vyjadrenie živnostníkov v tom zmysle, že chceli uzatvoriť obchodnoprávny vzťah formou zmluvy o dielo. Nemôže byť jediným kritériom na posúdenie, či ide o obchodnoprávny alebo pracovnoprávny vzťah len vôľa živnostníka spočívajúca v tom, že chcel uzatvoriť zmluvu o dielo, ale je potrebné skúmať aj prejav vôle v konkrétnom právnom vzťahu. Ako je uvedené vo vyjadrení k žalobe, pokiaľ bola snaha zo strany daňového subjektu ako aj živnostníkov z dôvodu vzájomnej výhodnosti dohodnúť obchodnoprávny vzťah podľa OBZ a nie pracovnoprávny vzťah a ani iný obdobný vzťah v zmysle § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o dani z príjmov, v tom zmysle si mali určiť podmienky v zmluve o dielo,

ako aj podmienky správania sa v tomto právnom vzťahu. Ďalej poukazoval na to, že Zákonník práce účinný od 01.09.2007, ktorý má rovnakú právnu silu ako Občiansky zákonník alebo Obchodný zákonník za účelom, aby sa na výkon závislej činnosti nevyužívali iné zmluvné typy občianskeho alebo obchodného práva, ukladal zamestnávateľovi povinnosť zabezpečovať prevažujúci predmet činnosti najmä zamestnancami v pracovnom alebo obdobnom pracovnom vzťahu. Zákonník práce s účinnosťou od 01.09.2007 v § 1 ods. 2 taxatívne vymedzuje pojem „závislá práca“ a na výkon takejto práce zaväzuje zamestnávateľa uzatvoriť pracovnoprávny vzťah.

Žalobca napadol rozsudok krajského súdu len do výroku o trovách konania. Namietal, že žalobca si uplatnil trovy konania v celkovej sume 1849,84 Eura. Tieto pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku v sume 66,38 Eura, z trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby v celkovej sume 1.498,71 Eura a z dane z pridanej hodnoty v sume 284,75 Eura. Trovy boli vypočítané podľa § 10 a § 15 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Namietal, že ak súd priznal trovy konania v inej výške, ako ich uplatnil žalobca, potom musí jasne a zrozumiteľne zodpovedať, prečo tak učinil. Súd úspešnému žalobcovi priznal trovy podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., no nikde neuvádza, prečo nepriznal trovy konania vyčíslené žalobcom podľa § 10 vyhl. č. 655/2004 Z. z.. Poukazoval na to, že podľa § 11 ods. 1 cit. vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Tarifnú hodnotu veci v danom prípade predstavovala výška peňažného plnenia v sume 36.725,19 Eura, preto nebol dôvod postupovať podľa ustanovenia § 11 ods. 1 cit. vyhlášky a výpočet odmeny mal byť vykonaný podľa ustanovenia § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Navrhoval preto, aby odvolací súd výrok o trovách konania zmenil a žalobcovi priznal trovy konania vo výške uplatnenej právnym zástupcom.

V písomnom vyjadrení na odvolanie žalovaného žalobca navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach potvrdiť a žalobcovi priznať trovy odvolacieho konania. Uviedol, že z odvolania žalovaného vyplýva, že za rozhodujúce pre posúdenie veci považuje obsah zmluvy, ktorá má určovať podmienky uzavretia tohto právneho vzťahu a charakter reálnej činnosti účastníkov právneho vzťahu. Je nepochybné, že určitá činnosť sa môže vykonávať v pracovnoprávnom vzťahu, ako aj v zmluvnom vzťahu. Z uvedeného dôvodu nie je možné za rozhodujúce pre posúdenie veci považovať obsah zmluvy a charakter

reálnej činnosti účastníkov právneho vzťahu, ale je potrebné skúmať najmä prejav vôle účastníkov zmluvného vzťahu, pričom poukazoval na § 266 ods. 1 OBZ, podľa ktorého sa prejav vôle musí vykladať v súlade s úmyslom konajúcej osoby, ak tento úmysel bol na strane, ktorej je prejav vôle určený známy alebo jej musel byť známy. Iba v prípadoch, keď prejav vôle nemožno zložiť podľa § 266 ods. 1 OBZ, potom sa prejav vôle vykladá v obchodných vzťahoch podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. V daných prípadoch zmluvné strany pri uzatváraní zmlúv o dielo slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne prejavili svoju vôľu vykonať určité dielo a v uvedenom zmluvnom vzťahu postupovať podľa Obchodného zákonníka. Touto skutočnosťou sa daňové orgány vôbec nezaoberali, postupovali veľmi formálnym spôsobom a bez náležite zisteného skutkového stavu prijali autoritatívny úsudok, že úmyslom týchto osôb nebolo vykonanie diela, ale výkon prác podľa požiadaviek objednávateľa. Zásada formulovaná v § 2 ods. 6 z. č. 511/1992 Zb. daňovým orgánom neumožňuje vykladať úmysel konajúcej osoby inak, ako tento úmysel vykladala strana, ktorej bol určený. Ďalej namietal, že ani ustanovenia Zákonníka práce, ktorý s účinnosťou od 01. septembra 2007 v § 1 ods. 2 taxatívne vymedzuje pojem „závislá práca“ a podľa žalovaného zaväzuje na výkon tejto práce uzatvoriť pracovnoprávny vzťah, nie je možné vykladať v rozpore s § 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má každý právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolania účastníkov prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu ani jednej strany nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Daňového riaditeľstva SR č. I/223/10061-54780/2008/999518-r zo dňa 01.07.2008, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Spišská Nová Ves č. 732/230/13920/08/BUR zo dňa 17.04. 2008, ktorým bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 z. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, vyrubený rozdiel dane z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2006 vo výške 1.106.383,- Sk.

Z dôvodov napadnutého rozhodnutia vyplýva, že správca dane vykonal u žalobcu kontrolu dane z príjmov zo závislej činnosti za rok 2006, v rámci ktorej zistil porušenie § 35 ods. 1 až 3 v nadväznosti na § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o dani z príjmov v znení neskorších predpisov, lebo daňový subjekt dvadsiatim pracovníkom poberajúcim príjmy zo závislej činnosti nezrazil z týchto príjmov preddavky na daň. Za účelom plnenia bežných úloh súvisiacich s predmetom činnosti uzatvoril žalobca s dvadsiatimi fyzickými osobami majúcimi živnostenské oprávnenie zmluvy o dielo. Žalovaný dohodnutú činnosť, ktorá bola obsahom týchto zmlúv o dielo a ktorá bola aj reálne vykonávaná, posúdil ako činnosť, ktorá má charakter závislej činnosti podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o dani z príjmov a nie ako podnikateľskej činnosti podľa § 536 a ďalších Obchodného zákonníka a v tomto zmysle správca dane posúdil aj právny vzťah medzi daňovým subjektom a živnostníkmi. Správca dane príjem týchto živnostníkov posúdil ako príjem zo závislej činnosti podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o dani z príjmov, a preto z uvedeného dôvodu dodatočným platobným výmerom vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov zo závislej činnosti v sume 1.106.383,- Sk, s ktorými skutočnosťami sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí stotožnil.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len zákon o správe daní) v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Aby daňové orgány mohli uvedenú zásadu realizovať, sú vybavené rozsiahlymi zákonnými právomocami, vychádzajúcimi zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, zakotvenej v § 2 ods. 3 citovaného zákona. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je zásada voľného hodnotenia dôkazov jednou z najvýznamnejších zásad podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy,

a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s týmto prejavom spájajú.

Podľa § 35 ods. 1 občianskeho zákonníka prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím, môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o to, čo chcel účastník prejavíť.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

Podľa § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol na strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.

Podľa § 266 ods. 2 Obchodného zákonníka v prípadoch, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, vykladá sa prejav vôle podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá.

Pri posudzovaní právnych úkonom treba okrem príslušných ustanovení Obchodného zákonníka vychádzať aj z ustanovení Občianskeho zákonníka, keďže Obchodný zákonník

iba dopĺňa právnu úpravu právnych úkonov v Občianskom zákonníku. Z Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy ustanovenie § 34 (podstata právneho úkonu) a ustanovenie § 35 ods. 1 (spôsob prejavu vôle). Namiesto § 35 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka (výklad prejavu vôle) však platí § 266 Obchodného zákonníka. Pre obchodné záväzkové vzťahy oplatí i ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (podmienky právneho úkonu).

Ustanovenie § 266 Obchodného zákonníka má predovšetkým význam pre posúdenie, či bola zmluva uzavretá a v kladnom prípade, aký je obsah zmluvy.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení ako aj z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom vysloveným krajským súdom v napadnutom rozsudku, že správca dane ako aj žalovaný nedostatočne a neúplne vyhodnotili prejav vôle druhej zmluvnej strany teda živnostníkov pri zmluvách o dielo, na základe ktorých živnostníci vykonávali práce pre žalobcu. Pre posúdenie platnosti uvedených zmlúv o dielo je nepochybne rozhodujúce posúdenie, či živnostníci v danom prípade mali úmysel uzavrieť so žalobcom obchodnoprávny vzťah podľa ustanovení Obchodného zákonníka alebo vzťah pracovnoprávny podľa ustanovení Zákonníka práce a to bez ohľadu na to ako bola zmluva pomenovaná.

Nepochybil preto krajský súd, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa pre nepostačujúce zistenie skutkového stavu veci zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu, ktoré podal do výroku o náhrade trov konania, odvolací súd dospel k záveru, že ani tomuto odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Krajský súd v Košiciach pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal predovšetkým zo zásady úspešnosti účastníka v konaní. Keďže v konaní o predmetnej žalobe bol úspešný žalobca, súd prvého stupňa mu priznal plnú náhradu účelne vynaložených trov konania (§ 250k ods. 1 OSP).

Pri výpočte náhrady za jeden úkon právnej služby súd prvého stupňa postupoval správne, keď pri výpočte náhrady za jeden úkon právnej služby vychádzal z § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z..

Podľa dnes už ustálenej súdnej praxe treba pri výpočte náhrady tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby do 31. mája 2009 postupovať podľa § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., tzn., že za jeden úkon právnej služby patrí 1/13 z výpočtového základu, ktorý sa stanovuje pre každý rok osobitne (pozri tiež napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 92/09-9 z 01. apríla 2009 – www.concourt.sk).

Tento názor vychádza z predmetu správneho súdnictva, ktorým je v prvom rade prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktoré priznávajú najrôznejšie verejné práva alebo ukladajú verejno-právne povinnosti, pričom základným kritériom, ktorý súd uplatňuje v tomto prieskume, je posúdenie, či postup a samotné napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je zákonné alebo nie je. Ide teda zásadne o veci, ktoré nie je možné objektívne oceniť v peniazoch. Správne súdnictvo nie je založené na nachádzaní subjektívnych práv jednotlivca vrátane určovania ich spornej výšky pri peňažnom plnení. Z týchto dôvodov sa súdna prax a následne na to aj legislatíva (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 209/2009 Z. z. účinná od 01. júna 2009), priklonili k názoru, že úkony právnej pomoci vykonané advokátom v správnom súdnictve treba posudzovať ako hodnotu veci alebo práva, ktoré nemožno vyjadriť v peniazoch.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu ako aj námietky žalovaného, vznesené v ich odvolaniach nie sú opodstatnené a preto podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní vo veci samej priznal náhradu trov konania v sume 71,78 Eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v sume 53,49 Eura, plus DPH v sume 11,30 podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky, plus paušál podľa § 15 písm. a/ cit. vyhlášky v sume 6,95 Eura,

ktorú náhradu je povinný žalovaný zaplatiť na účet JUDr. E. K. do troch dní podľa § 149 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Pr o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 23. februára 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková